

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419010135
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8419010135.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Mariana Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. novembra 2022, v trestnej veci obž. A. B. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona v znení účinnom do 31.07.2019 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/25/2019 zo dňa 11. januára 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods.3 Tr. zákona

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale
bytom A. XXXX/X, C.,
adresa na doručovanie
písomností D. X, C..

Podľa § 44 Tr. zákona súd u p ú š ť a od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladá trest uložený obžalovanému v rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 48T/96/2019 zo dňa 04.12.2019 právoplatného tým istým dňom v trvaní 1 (jedného) roka nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/25/2019 zo dňa 11. januára 2022 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona v znení účinnom do 31.07.2019 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v dobe od 15.45 hod. dňa 17. 5. 2018 do 6.30 hod. dňa 18.5.2018 doposiaľ nezisteným spôsobom a predmetom poškodil biele plastové okno v jeho spodnej časti a vypáčil ho, kde sa následne cez neho dostal do kancelárie personálnej evidencie nachádzajúcej sa v bude spoločnosti Tatranská mliekareň, a.s. so sídlom Kežmarok, ul. Nad traťou č. 26, okres Kežmarok, IČO: 31654363 kde nezisteným spôsobom a predmetom poškodil drevenú skriňu nachádzajúcu sa na vpravo od ohňovzdornej skrine, kde boli uložené osobné spisy zamestnancov a tú pravým kľúčom otvoril, kde z nej však nič neodcudzil, taktiež nezisteným spôsobom a predmetom poškodil drevenú skrinku nachádzajúcu sa naľavo od ohňovzdornej skrine v oblasti uzamykacieho mechanizmu a nezisteným spôsobom a predmetom poškodil vonkajšie kovové mreže na plastovom okne kancelárie mzdovej učtárne v oblasti úchytovej mreže

ich vytrhnutím z muriva, kde sa mu však do kancelárie vniknúť nepodarilo, čím uvedeným konaním spôsobil poškodenej spoločnosti Tatranská mliekareň, a. s. so sídlom Kežmarok, ul. Nad traťou č. 26, okres Kežmarok, IČO: 31654363 škodu poškodením 2 ks uzamykacieho mechanizmu skriniek vo výške 50,- Eur, poškodením 1 ks kovových mreží o rozmere 1,2m x 1,5m (hrúbka mreží 0,018m) škodu vo výške 150,- Eur a poškodením uzamykacieho mechanizmu a dolnej časti plastového okna o rozmere 0,012m x 0,01m škodu vo výške 100,- Eur, teda celkovo škodu vo výške 300,- Eur.

Za uvedené konanie bol obžalovanému uložený podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 37 písmeno h/ Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona prvostupňový súd zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 48T 96/2019 zo dňa 4. 12. 2019, právoplatný dňa 4. 12. 2019, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne so zaradením do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T 16/2019 zo dňa 28. 2. 2019, právoplatný dňa 18.05.2019, ostatné výroky tohto rozsudku ostali nedotknuté. Okresný súd zároveň zrušil výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Žilina sp. zn. 35T 16/2019 zo dňa 28.02.2019, právoplatný dňa 18.05.2019, ktorým súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 1 /jedného/ roka, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 /dvoch/ rokov, ostatné výroky tohto trestného rozkazu ostali nedotknuté. Súd prvého stupňa tiež zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T 3/2020 zo dňa 13. 3. 2020, právoplatný dňa 13. 3. 2020, ktorým súd podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože súhrnný trest uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 48T 96/2019 zo dňa 4. 12. 2019, právoplatný dňa 4. 12. 2019 v trvaní 1 /jedného/ roka nepodmienečne, so zaradením do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia považoval za dostatočný.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej strane : Tatranská mliekareň, a.s., so sídlom Kežmarok, ul. Nad traťou č. 26, okres Kežmarok, IČO: 31654363 škodu vo výške 300,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, čo do výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V úvode cituje výrokovú časť napadnutého rozsudku a k tomu prislúchajúcu časť odôvodnenia. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozsudku strana obhajoby konštatuje, že jediný dôkaz, o ktorý okresný súd oprel svoje rozhodnutie je Znalecký posudok vypracovaný KEU PZ Košice, č. PPZ-KEU-KE-EXP-2018/1427, z ktorého vyplýva, že ohliadkou mieste činu bola zaistená biologická stopa č. 1 na vnútornej hrane vrchného okraja skla na vstupných dverách. Zo stopy bola vykonaná izolácia, kvantifikácia a analýza DNA, z ktorej bola preukázaná prítomnosť profilu DNA, ktorý bol zhodný so vzorkou označenou ako A. B.. Okrem tohto dôkazu neexistuje žiadny iný priamy, alebo nepriamy dôkaz, z ktorého by súd vyvodil svoj záver „že dôkazy tvoria logickú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov“ ako uvádza v odôvodnení rozsudku na str. 7. I. stupňový súd sa vo svojom rozsudku len odvolal na všetky vykonané dôkazy, pričom odôvodnenie v takomto rozsahu ako učinil okresný súd je neakceptovateľné a je v rozpore s ust. § 168 Trestného priadku. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní viny obžalovaného. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa tiež právo strán konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Je korelátom práva strán konania prednášať návrhy, argumenty a námietky a aby na ne dostali primeranú odpoveď. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je zárukou, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a neprehľadný. Podľa názoru obhajoby okresný súd nerešpektoval uvedené zákonné ustanovenia, keď vo vzťahu k výpovedi obžalovaného uviedol, že tejto neuveril a táto bola vyvrátená výpoveďami hlavne svedkov, ktorí sa však ku skutku nijakým spôsobom, ako to vyplýva z ich svedeckých výpovedí, nevyjadrili. Obžalovaný vypovedal o svojej návšteve v objekte spoločnosti TAMI, a. s. a na podporu svojho tvrdenia navrhol vykonať dôkaz, výsluch svedka E. F., ktorého súd niekoľkokrát predvolal na hlavné pojednávanie a následne nevypočul, čo spôsobuje vo vzťahu k obžalovanému porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie, nenáležité zistenie skutkového

stavu majúci za následok nezákonný verdikt súdu I. stupňa. V ďalšom rozoberá právo na spravodlivý proces. Ak súdy túto zákonnú povinnosť nedodržia, a to jednak tým, že zo zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami sa nezaoberajú vôbec, alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to na za následok nedostatok konania premietajúci sa ako zásah do Ústavou zaručeného práva na spravodlivý proces. Súd v konaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku mal záujem vykonať dôkaz, ktorý navrhoval obžalovaný za účelom preukázania pravdivosti svojich tvrdení, súd výsluch ním navrhnutého svedka nevykonal, pričom neargumentuje, aká okolnosť ho k tomu viedla, keďže takýto dôkazný návrh akceptoval v priebehu konania. Ak už súd zvolil takýto procesný postup, mal sa jednoznačne a bezpochyby vyrovnáť s obhajobou obžalovaného a záver súdu pri vine obžalovaného musí vychádzať zo skutkových zistení na základe vykonaného dokazovania, ktoré obhajobné prednesy vyvracajú, alebo spochybňujú. Súd sa nezaoberal podstatnými argumentmi obžalovaného, ale obmedzil sa iba o konštatáciu, že ak bola nájdená vzorka DNA zhodná s DNA obžalovaného, skutku sa dopustil obžalovaný. Bez ďalšieho zdôvodnenia a poukázania na okolnosti a dôkazy, ktoré k tomuto záveru súd viedli je rozsudok nepreskúmateľný, nejasný a značne arbitrárny. Rozhodnutie súdu spočíva na výsledkoch konania, ktoré trpí podstatnými vadami, pretože boli porušené ustanovenia Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Obhajoba má a to, že obžaloba neponúkla dôkazy, ktoré by usvedčovali obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, nebolo preukázané, že by obžalovaný naplnil objektívne a subjektívne stránky skutkovej podstaty činu kladeného mu za vinu a preto navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/25/2019 zo dňa 11. 1. 2022 zrušil podľa § 321 Trestného poriadku a v zmysle 285 písm. c/ Trestného poriadku obžalovaného A. B. spod obžaloby oslobodil.

K takto podanému odvolaniu sa elektronicky vyjadril poškodený bez kvalifikovaného elektronického podpisu, pričom uvedené podanie nebolo do troch pracovných dní potvrdené písomne alebo ústne do zápisnice a preto nebolo na jeho obsah v zmysle § 62 ods. 1 Tr. poriadku prihliadané.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že okresný súd v rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu vykonal na hlavných pojednávaniach všetky navrhované a dostupné dôkazy potrebné na objasnenie skutkového stavu a tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a tak dospel ku správny a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd prvého stupňa podrobne a konzistentne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa pritom spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Tieto skutkové okolnosti, považuje druhostupňový súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia komplexne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie okresného súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe výsledkov znaleckého posudku vypracovaného KEU PZ - Košice č. PPZ-KEU-KE-EXP-2018/1427, z ktorého bez pochybností vyplýva, že vykonanou obhliadkou miesta činu bola stopa č. 1 –biologická stopa, zaistená ako ster na vatovú tyčinku, ktorá bola nájdená na skle vstupných dverí z vnútornej strany do kancelárie personálnej evidencie v spoločnosti Tatranská mliekareň, a. s. so sídlom v Kežmarku, z jej vnútornej hrany 0,37 cm od pravého okraja a 0,38 cm od vrchného okraja skla na vstupných dverách. Z uvedenej stopy bola vykonaná izolácia, kvantifikácia a analýza DNA. Vykonanou analýzou bola zistená prítomnosť biologického materiálu pochádzajúcej od osoby mužského pohlavia.

Uvedený DNA profil bol vložený a porovnávaný v databáze DNA Profilov, kde bolo zistené, že sa zhoduje s porovnávacou vzorkou označenou ako A. B.. Je teda celkom zjavné, že obžalovaný sa na mieste činu, kde došlo k vlámaniu a poškodeniu vecí, jednoznačne nachádzal. Ani krajský súd pritom neuveril obrane obžalovaného, že bol vo firme Tatranská mliekareň, a.s. z dôvodu kúpy, resp. zistenia vyrábaných výživových doplnkov niekedy po Veľkej noci roku 2018, pričom sa tam mal rozprávať určite s dvoma ženami. Túto skutočnosť vyvrátili výpovede svedkýň G. H. E. a I. H., pracovníčok poškodeného, v kancelárii ktorých došlo k vlámaniu, ktoré jednoznačne popreli, aby prišli do kontaktu s obžalovaným v tomto období a videli ho prvýkrát až na súde. Taktiež oni pracovali v tom čase na personálnom a mzdovom oddelení, takže ani žiadne informácie ohľadne výživových doplnkov nemohli poskytovať, to mal na starosti obchodný úsek, pričom práve obžalovaný tvrdil, že u dvoch pracovníčok zisťoval aké výživové doplnky majú a aké nie a po tom čo zistil čo chcel, odišiel a na spolupráci sa nedohodli. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že ak tieto zamestnankyne informácie požadované obžalovaným pri jeho údajnej návšteve mu nemohli poskytnúť, pracovali totiž na úplne inom oddelení, tak potom nie je vôbec zrejmé a tým pádom ani možné, aby sa stopa č. 1, stotožnená s DNA profilom obžalovaného, nájdená na vnútorných stranách dverí ich kancelárie, kde boli vylomené skrinky a otvorená ohňovzdorná skriňa, sa tam akýmkoľvek spôsobom preniesla, ak nie práve pri páchaní trestnej činnosti obžalovaným. Samotnú návštevu poškodenej spoločnosti za účelom kúpy, či zistenia výživových doplnkov ani obžalovaný v prípravnom konaní nespomínal (odmietol totiž vypovedať), a preto z týchto uvádzaných dôvodov verzii obžalovaného, ako sa mohla jeho DNA ocitnúť na mieste činu, ani odvolací súd neuveril.

Výsledky takto vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný A. B. spáchal skutok, tak ako ho ustáli súd prvého stupňa. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke zákonne posúdené ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona v znení účinnom do 31.07.2019 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1 Trestného zákona, keďže obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil všetky objektívne a subjektívne stránky súdených trestných činov.

Okresný súd vo výroku napadnutého rozhodnutia ustálil len existenciu priťažujúcej okolnosti § 37 písm. h/ Tr. zák. (spáchanie viac trestných činov) a pri ukladaní trestu postupoval v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona, t. j. zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3. K uvedenému je ale potrebné uviesť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa konštatuje, že u obžalovaného vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť to, že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený, teda § 37 písmeno m/ Trestného zákona, namiesto spáchania viac trestných činov - § 37 písm. h/ Tr. zákona, ako to uvádza vo výroku o ukladaní trestu.

Krajský súd následne v rámci svojho rozhodovania podrobil bližšiemu prieskumu okresným súdom uložený druh a výmeru trestu, pričom dospel k nižšie uvedeným záverom.

Vo vzťahu ku ukladaniu súhrnného trestu, z oboznámených trestných spisov obžalovaného bolo bez pochyb preukázané, že v danom prípade sa jednalo o viacčinný súbeh spáchaných trestných činov, za ktoré bol obžalovaný neskôr, po spáchaní posledného skutku zo dňa 06.03.2019 (viď rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 48T 96/2019 zo dňa 4. 12. 2019), postupne odsudzovaný jednotlivými súdmi, a preto boli splnené všetky podmienky uvedené v § 42 Tr. zákona o ukladaní súhrnného trestu.

Podľa § 44 Tr. zákona súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

V zmysle komentárov k predmetnému ustanoveniu, zákonodarca v rámci samostatného ustanovenia (§ 44 Tr. zákona- ďalej aj ako „TZ“) koncipuje zákonnú reštrikciu v podobe nemožnosti aplikácie súhrnného a ďalšieho trestu v prípadoch, keď na ochranu spoločnosti postačuje trest uložený skorším odsudzujúcim rozsudkom. Dostatočnosť ochrany spoločnosti je potrebné skúmať vždy s ohľadom na individuálne skutkové okolnosti konkrétnej trestnej veci v úzkej súvislosti s vlastnosťami a osobnosťou páchatel'a. Dotknuté ustanovenie teda reflektuje na naplnenie atribútov spravodlivosti trestu, ktorým dochádza k postihovaniu mnohosti trestnej činnosti jedného páchatel'a. Povedané inými slovami, zákonodarca prostredníctvom § 44 TZ reflektoval na reálne požiadavky aplikačnej praxe a posilnil diskrečné oprávnenie súdu vo vzťahu k ukladaniu trestu v prípadoch, ak na účely nápravy páchatel'a postačuje trest vo výmere uloženej skorším odsudzujúcim rozsudkom. V prípadoch, ak je možné z materiálneho hľadiska považovať trest uložený skorším rozsudkom za spravodlivý, od aplikácie súhrnného (§ 42 TZ) a ďalšieho (§ 43 TZ) trestu možno upustiť.

Kritériá, ktoré uplatňuje súd pri prípadnom postupe podľa citovaného ustanovenia, predstavujú pomery páchatel'a, možnosti jeho nápravy, doterajší výkon trestu uloženého skorším rozsudkom a pod., pričom podľa ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest odňatia slobody predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia, ktorým štát realizuje svoje poslanie, teda ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia, resocializácia páchatel'ov trestných činov a výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcný postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy. Preto je vhodné, ak páchatel' považuje trest za adekvátny, spravodlivý a súhlasí s ním. V trestnom zákonodarstve právneho štátu nie je trest sám osebe účelom, nepredstavuje odplatu za spáchaný trestný čin. Takéto ponímanie trestu sa líši od absolútnych teórií trestu vychádzajúcich zo zásady „punitur, ne peccetur“ (trestá sa, aby nebolo páchané zlo). Preto možno nepochybné konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou zmieriť len spravodlivý trest. V zmysle zákonnej požiadavky primeranosti trestu má byť uložený trest úmerný aj škode, ktorú páchatel' trestným činom spôsobil a nemá páchatel'ovi spôsobiť zbytočné útrapy. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženía všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násilia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest, nakoľko neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti páchatel'a, pretože takéto tresty páchatel' oprávnene nemôže považovať za spravodlivé.

Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Súd prvého stupňa, hoci postupoval striktnie podľa zákona, keď obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody podľa ustanovení § 42 ods. 1 a § 41 ods. 1 Tr. zák. (ktoré ale vo výrokovvej časti opomenul uviesť), nevzal do úvahy, že pri ukladaní trestov treba vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženeosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Pri rozhodovaní

o treste totiž nemožno posudzovať jednotlivé ustanovenia týkajúce sa ukladania trestu izolovane bez ohľadu na ich vzájomnú prepojenosť a súvzťažnosť, t.j. bez zhodnotenia toho, či ukladaný trest je v súlade so všetkými základnými zásadami, ktoré je konajúci súd pri ukladaní každého trestu povinný zohľadniť. Tieto základné zásady ukladania trestov ustanovené v § 34 Tr. zák. sú ďalej spresnené a doplnené nielen obligatórными ustanoveniami napr. o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 až 38 Tr. zák.), o úhrnom treste, spoločnom treste (§ 41 Tr. zák.), súhrnnom treste (§ 42 Tr. zák.), ďalšom treste (§ 43 Tr. zák.), ale i fakultatívnymi ustanoveniami napr. o ukladaní trestu pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby (§ 39 Tr. zák.), o upustení od potrestania páchatel'a prečinu (§ 40 Tr. zák.), o upustení od súhrnného trestu a ďalšieho trestu (§ 44 Tr. zák.).

Pri úvahách týkajúcich sa ukladania súhrnného trestu podľa ustanovení § 42 ods. 1 a § 41 ods. 1 Tr. zákona by mal súd teda skúmať aj to, či sú splnené podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa ustanovenia § 44 Tr. zák., teda či trest uložený skorším rozsudkom možno pokladať na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému poukazuje na to, že obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 48T 96/2019 zo dňa 4. 12. 2019. Celý tento trest vykonával aj zo započítaním väzby od 17.07.2019 do 17.07.2020. K takto uloženému trestu bol v tomto konaní okresným súdom následne ukladaný súhrnný trest navýšený o 4 mesiace, teda v celkovej výmere 16 mesiacov nepodmienečne.

Krajský súd pri skúmaní podmienok upustenia od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Tr. zákona nezistil, aby sa obžalovaný po spáchaní posledného skutku zo dňa 06.03.2019, dopustil aj ďalšej trestnej činnosti, za ktorú by bol právoplatne potrestaný (z odpisu z registra trestov to nevyplýva). Keďže obžalovaný v konaní Okresného súdu Žilina sp. zn. 48T 96/2019 vykonal celý uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, prichádzalo do úvahy, samozrejme po splnení aj ďalších zákonom požadovaných podmienok, u obžalovaného podanie si žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu a to už na slobode, o ktorej by rozhodoval príslušný súd.

Odvolací súd pritom dospel k záveru, že doposiaľ vykonaný nepodmienečný trest odňatia slobody mal na obžalovaného dostatočný prevýchočný účinok, že v budúcnosti sa bude snažiť vyvarovať akejkol'vek ďalšej trestnej činnosti a žiť riadnym životom. Aj vzhľadom na vykonanie zákonom predpokladanej časti trestu odňatia slobody pre splnenie podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, preto možno považovať trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného preto krajský súd na podklade odvolania obžalovaného zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, že podľa § 44 Tr. zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladal trest uložený obžalovanému v rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 48T/96/2019 zo dňa 04.12.2019 právoplatného tým istým dňom v trvaní 1 (jedného) roka nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Súd prvého stupňa ale zákone rozhodol o nároku poškodeného Tatranská mliekareň a.s. na náhradu škody voči obžalovanému vo výške 300,-eur z titulu poškodenia vecí pri vlámaní sa do objektu obžalovaným, keďže tento nárok bol uplatnený riadne a včas, čo si osvojil aj krajský súd a preto ho ponechal nedotknutým.

Vo vzťahu k dôvodom odvolaníam obžalovaného poukazuje krajský súd na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, ktorými sa riadil pri preskúmaní napadnutého výroku o vine a treste, pričom na základe z hora uvedených dôkazov, mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, takým spôsobom, akým bol ustálený okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Keďže v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa

tvoria jednotu, je preto nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanom prípade je potrebné tiež uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaného trestného činu usvedčovaný dôkazom – zaistenou DNA stopou obžalovaného na mieste činu. Tento dôkazný prostriedok bol navyše podporený dôkazmi nepriamymi a síce výpoveďami svedkýň G. H. E. a I. H., ktoré popreli, aby s obžalovaným v kritickéj dobe prišli do kontaktu v priestoroch ich kancelárie, kde bolo spáchané aj vlámanie, ako aj zápisnicou o ohliadke miesta činu so zaistenými stopami a s príslušnou fotodokumentáciou. Tieto dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatela než ten, ku ktorému dospel okresný súd, čo vyvracia obhajobnú argumentáciu obžalovaného o neexistencii iných dôkazov, preukazujúcich jeho vinu, resp. ďalších usvedčujúcich dôkazov.

Krajský súd sa nestotožnil ani s tým, že rozhodnutie okresného súdu nespĺňa požiadavky v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku, ako mu to vytýka obžalovaný. Práve naopak, odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky kritéria vyžadované Trestným poriadkom a nemožno ho už vôbec považovať za arbitrárne a preto námietku obžalovaného o neprimeranosti rozsahu odôvodnenia považuje odvolací súd za právne irelevantnú a spôsobilú konštatovania, že požiadavka náležitého odôvodnenia rozhodnutia sa zásadne spravuje parametrom kvality, nie parametrom kvantity. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže totiž sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Napokon samotná strana obhajoby vytýka okresnému súdu porušenia práva na spravodlivé prejednanie veci a práva na spravodlivý proces bez toho, aby tieto chyby, či porušenia bližšie konkretizovala alebo v čom konkrétne konajúci súd odignoroval zaužívanú prax súdov, čím skĺzol do roviny všeobecných, nič nehovoriacich fráz. Potom nie je ani v silách odvolacieho súdu mu adekvátne na takéto námietky odpovedať.

Právo na obhajobu obžalovaného nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu a je možné konštatovať, že uplatňovanie práva na obhajobu bolo od vznesenia obvinenia zachovávané v medziach príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa rozumie najmä porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne vykonávali procesné úkony smerujúce k meritérnemu rozhodnutiu. Z obsahu spisov takéto skutočnosti nevyplývajú.

Rozsah vo veci vykonaných dôkazov považoval pritom aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia. Takýmto postupom súdov pritom nemohlo dôjsť k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, keďže za to nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku. Obžalovanému bolo pritom plne umožnené uplatnenie jeho práv, keď treba zmieniť najmä právo navrhovať dôkazy vo svoj prospech, či právo vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Posudzujúc v kontexte celého trestného konania nemožno teda v danej veci hovoriť o porušení práva obžalovaného na obhajobu. Porušenie práva na obhajobu nemožno odvíjať ani od iného hodnotenia dôkazov obžalovaným oproti tomu, ako to vo veci učinil súd prvého stupňa. Súčasťou jednej zo základných (všeobecných) zásad trestného konania, a síce zásady zabezpečenia práva na obhajobu, je aj právo obvineného požadovať, aby v trestnom konaní boli zistené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že toto jeho právo však neznamená povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov vykonávať všetky ním navrhované dôkazy (§ 2 ods. 10 a § 272 ods. 3 Tr. por.). Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, totiž čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Rozsah vo veci vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom považoval aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia. V týchto súvislostiach odvolací súd ale pripomína, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania,

len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

Napokon samotný obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. januára 2022 na výzvu konajúcej sudkyne uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, teda ani na osobné vypočutie svedka E. F., pričom aj z publikovaného stanoviska NS SR vyplýva, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Záverom ale krajský súd konštatuje, že zhora uvedených dôvodov vyhovel čiastočne odvolaniu obžalovaného, ktorému upustil od uloženia súhrnného trestu.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.